

A törpék erdeje

Nézd csak! Mi a csuda az ott?

– Hol?

– Ott, a patak partján, a fűben!

– Nahát! De hiszen az egy mókus! Beteg szegényke!

– Fussunk, nézzük meg, mi baja!

– Igen, siessünk!

Hogy ki beszél? Két törpe. Már rohannak is a patak felé. Ott fekszik a mókus bőrig ázva, fehér pocakjával felfelé.

A törpék a mókus fölé hajolnak, egyikük megvizsgálja, aztán felkiált:



– Elég, ne csiklandozzatok már!



– Kis híján vízbe fulladt!

– Gyorsan, térítsük magához! – mondja a másik.

A törpék munkához látnak. Egyikük a mókus karját emelgeti (jobban mondva a mellső mancsát), a másik a mellkasát nyomkodja. Abba sem hagyják, míg a mókus meg nem szólal:

– Glugy-glugy! Glugy-glugy! – és ki nem nyitja a szemét.

– Hurrá! – kiáltják el magukat a törpék. – Sikerült!

– Glugy-glugy-glugy!

– Mást nem tudsz mondani? Ki vagy? Honnan jöttél? Mi történt veled?

A mókus a fejét rázza, aztán felül és megszólal:

– Én inkább azt kérdezném: kik vagytok ti? Sosem láttam még ilyen szakállas, piros sipkás lényeket.

– Mi a törpék vagyunk – válaszolják azok –, itt lakunk, az erdőnek ezen a részén. És te honnan jössz? Nem jártál még ezen a környéken.

– Jaj, törpék, olyan rendes tőletek, hogy megmentettek... segítsetek a barátaimnak!

– A barátaidnak? Kik azok?

A mókus ekkor elmeséli, hogy az erdei állatok az árvíz elől menekülve mind elindultak az erdő magasabban fekvő része felé.



– Engem küldtek előre felderítőnek, de örvénybe kerültem, felborult a csónakom, és ha ti nem jöttök... brrr! – mondja megborzongva.

– Most már nem kell félned semmitől! Menjünk, keressük meg a barátaidat – javasolja az egyik törpe. A másik meg hozzáteszi:

– Szerzek egy csónakot, aztán utánatok megyek.

Kisvártatva a törpék és a mókus elérnek egy nagy fenyőfához, amelyet az előző nap még teljesen elborított az áradat, és az ágain fennakadtak az erdei állatok hevenyészett vízi járművei: dobozok, fiókok, madárfészkek... Mostanra az ár leapadt, az állatok pedig ott ragadtak a fa ágai között.

– Gyertek le, ne féljetek, most már biztonságban vagytok! – kiabálják a törpék.

– Hát ti meg ki vagytok? És hol vagyunk? – kérdezi valaki odafönről.

– Törpék vagyunk, és ez a mi birodalmunk. Rajta, gyertek le!

– Mit gondoltok? Megbízhatunk bennük? – kérdezik az egérlányok.

– Szerintem igen – feleli a sün.



A mókus fürgén felszökken a fára, és elkiáltja magát:
– A törpék jó barátaink, ők mentettek meg engem! Hé!
Mire vártok még? Gyertek már le!

Az állatok végre megnyugodnak. Kötelek meg összecsomózott lepedők segítségével lassan leereszkednek a fáról. A békák egyszerűen leugrálnak. Hirtelen megszólal az egyik törpe:

– Hát ez a kalap meg kié?

– A hollóé! – feleli Egér Elek. – Mi lett vele? Csak nem fulladt vízbe?

– Józsi, Józsi, hol vagy? – szölongatják a hollót a többiek.

Néma csönd. Ekkor a teknősbéka elkiáltja magát:

– Tudom már! A holló elhagyta a kalapját, és elbújt, nehogy valaki meglássa a kopasz fejét!



Harsány nevetésben törnek ki az állatok. Csak a pele nem nevet: ő békésen hortyog tovább. „Mi bajom eshet? Végül is van mentőövem...”, gondolta, mielőtt álomba merült.



A végén az összes állat rászánja magát, hogy lekászálódjon a fáról, és mind köszönetet mondanak megmentőiknek.

– Pakoljatok be mindent a csónakunkba, és szálljatok be! – biztatják őket a törpék. Eközben a faluból újabb csónakok érkeznek újabb törpékkel, és lassanként az összes állatot biztonságba helyezik. Nemsokára megérkeznek a szárazföldre, az új otthonukba.

– Vajon a törpék természetnek répát? – töpreng a nyuszi.

